

[Carsten Andersen]

danskerne begyndte at ændre holdning over for flygtninge og indvandrere. Kommunernes overtagelse af integrationsarbejdet er vi meget betænkelige ved. Er det ikke også et tilskuds-spørgsmål, som kan forrykke flygtningenes muligheder?

Børnenes vilkår er nævnt. Vi får senere i dag en debat herom, så det skal jeg ikke komme ind på nu, men jeg savner i allerhøjeste grad, at ministeren beskæftiger sig mere med de unge. Antallet af anbringelser uden for eget hjem vokser, og her er det særlig ungdomsgruppen, der gør sig gældende. Raten af selvmord blandt de unge stiger, amfetaminmisbruget er i stigning, og kriminaliteten blandt de unge synes også at vokse. Vi har her i de seneste par dage haft nogle helt konkrete eksempler på, at kommunerne ikke magter at give relevante anbringelsestilbud, hvad der forlænger anbringelsestiden. Meget af dette er storbyproblemer, men derfor er det ikke mindre væsentligt. Har ministeren en ungdomsredegørelse i ærmet, eller er der andre initiativer? SF vil gerne fremsætte et forslag, og vi fremsætter vores forslag om børne- og ungdomsrådgivninger. Det bliver mere og mere tydeligt, at der er behov for tilbud og iværksættelse af alternative aktiviteter, som kan samle børn og unge op, for der er så hårde nedskæringer af det forebyggende arbejde, at der simpelt hen ikke er plads til dem i de eksisterende klubber.

Det vil også være på sin plads at omtale, hvordan det går med SSP-samarbejdet set fra et socialpolitisk synspunkt. Det er, som om SSP-samarbejdet er gledet over i det justitsministerielle og underlagt politiets vilkår. Vi har faktisk brug for at få diskuteret det også i socialpolitisk sammenhæng.

Ældrepolitiken er ved at udvikle sig til, hvad man kan kalde fængsel i eget hjem. Vi har brug for at få diskuteret det, og det forbigås, at tilbudene om hjemmehjælpere indskrænkes, medens der bliver flere og flere, der har brug for dem.

Henrik Toft (V):

Først vil jeg gerne takke socialministeren for redegørelsen og for den anledning, den giver til at drøfte den fremtidige socialpolitik.

Venstre er tilfreds med, at vi har et godt socialt sikkerhedsnet. Venstre vil arbejde for, at vi også fremover skal opretholde et godt socialt

sikkerhedsnet. Det gøres ikke ved uantastet at trave videre i de hidtidige spor uden at justere kursen. Det gøres ikke ved bevidstløst at forhøje ydelserne på de forskellige områder. Det gøres såmænd heller ikke ved at erklære, at bistandsloven er tæt på konfirmationsalderen og derfor bør have en afløser.

Bistandsloven samlede i sin tid adskillige love i én. Det skete i en tid med kun få arbejdslove og med helt andre vilkår end dem, vi kender i dag. Men sigtet med bistandsloven, nemlig så vidt muligt at undgå sociale problemer, før de opstår, er stadig godt nok. Det vil være helt fint stadig væk at have det som målsætning.

Men som sagt er det altså et andet virkelighedsbillede for os at agere ud fra end det, der var, da bistandsloven blev vedtaget. Der levnes os mindre plads til de store armbevægelser og de flotte ord. Derfor er kravet til os: Der skal justeres. Men hvor? For selv om det sociale område beslægtet er en tredjedel af det offentlige forbrug, er langt de største beløb bundet på en sådan måde, at de er forfærdelig svære at rokere rundt med. Selv om der gennem de seneste år er gjort meget for at lave forsøg og omstilling, har det ikke givet særlig mange besparelser, der levner plads til nye sociale tiltag.

Langt de fleste penge bruges til pensioner, og ingen af os er uenige i, at vi skylder vore ældre en rimelig levestandard. Ja, det forholder sig endda sådan, at det parti, som sædvanligvis vil spare mest, netop på dette område er det mest spendable.

Mon ikke vi fra en ende af også er enige om, at skatten ikke kan trække mere? Vi er nået det punkt, hvor skatteforhøjelser er en begrænsende faktor for den produktion, der skal finansiere udgifterne, også til sociale ydelser. Der er heller ikke noget at hente i misundelsespolitik. Der må og skal være tilskyndelse til og belønning for at gøre en indsats.

Heldigvis er der mange ting, der er lykkedes i de sidste 5 år. Der er skabt mange nye arbejdspladser, og især er ungdomsarbejdsløsheden faldet meget. I dag får næsten alle unge, som er færdiguddannede, et job; det er også fantastisk vigtigt, at det sker. Hvis ikke der havde været tale om en kombination af øget uddannelse og lokal indsats, havde det ikke været muligt. Derfor er det sidste i redegørelsen, om, at det er kommunerne, der har ideerne og viljen til at få omlægnings til at fungere både godt og billigt, også værd at bygge på.